

LA CORBATA I RES MÉS. El president en funcions del Govern espanyol, Mariano Rajoy, poc abans de reunir-se amb el líder del PSOE, Pedro Sánchez, dimecres de la setmana passada. Només van coincidir en el color de la corbata.

gran, en què el PP ni tan sols no arriba als 175 escons de la majoria absoluta amb l'ajuda de Ciutadans. Malgrat la campanya de promoció de Rivera per diaris, ràdios i –sobretot– televisions de tot l'Estat, finalment l'autèntica campanya –electoral– va demostrar les limitacions d'un partit encara massa jove, sense una implantació profunda a molts llocs i que les enquestes havien sobrevalorat.

No, Ciutadans no era la crossa que permetria caminar a un PP ferit pel resultat electoral. Si de cas, ha esdevingut el matalàs on Rajoy ha caigut rendit després de la seua desfeta. Estès sobre ell, el gallec espera l'arribada d'algú que el sane, però d'ajuda, no en rebrà gens. PP i Ciutadans sumen 163 diputats, i el PSOE, Podem i Esquerra Unida, 161.

Sort del matalàs, per tant, perquè, sense un matalàs tan còmode com el dels 40 diputats de Ciutadans, la situació de Rajoy i el PP seria dramàtica.

Passa que la suma amb els de Rivera supera la de tota l'esquerra espanyola, que hauria de buscar uns altres suports per tal d'assolir el poder. I aquests suports, ves per on, no els tenen tan a l'abast com en unes altres èpoques.

En efecte, ERC i Democràcia i Llibertat –la marca refundacional de Convergència Democràtica (CDC)–, dues forces que anys enrere no van tenir inconvenient a facilitar la governabilitat, ara es troben immerses en un procés territorial rupturista i no tenen intenció d'involucrar-s'hi. Si més no, sense contraprestacions molt més ambiciosos que no les de legislatures passades.

El PSOE ja fa temps que suggereix la necessitat de reformar la Constitució, una demanda que tímidament –i per qüestions molt concretes– també ha plantejat Ciutadans. Podem directament parla, des que va començar a rodar, d'un procés constituent que canvie de dalt els

pilars mestres de l'Estat. Per alguna cosa són hereus del moviment del 15M.

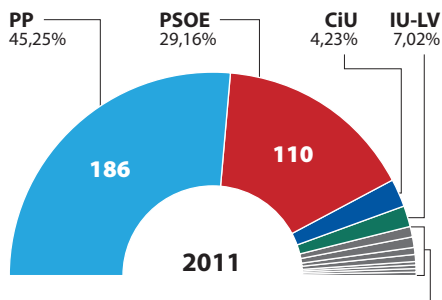
La defensa d'un referèndum independentista a Catalunya –que exigeix la reforma constitucional– és la seua proposta més agosarada. Això li ha fet atreure molts suports a Catalunya –on ha vençut en vots i en escons– i el País Basc i Navarra, on ha obtingut 5 escons, tot just els que ha perdut EH Bildu. A Galícia, amb Xosé Manuel Beiras, ha sepultat el BNG, i al País Valencià, de la mà de Compromís, s'ha situat en segona posició. →

LA SORT DE RAJOY ÉS QUE PP I CIUTADANS SUPEREN DE DOS ESCONS L'ESQUERRA ESPANYOLA

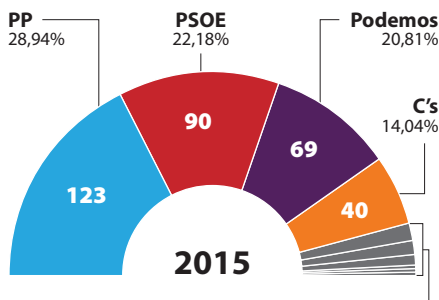

Congrés dels Diputats

350 diputats

AMAIUR 7 [1,39%]	ERC 3 [1,07%]	COMPROMÍS 1 [1,25%]
UPyD 5 [4,76%]	BNG 2 [0,77%]	FAC 1 [0,41%]
EAJ-PNV 5 [1,35%]	CC-NC-PNC 2 [0,60%]	Geroa Bai 1 [0,18%]

ERC-Cat sí 9 [2,40%]	EAJ-PNV 6 [1,21%]	EH Bildu 2 [0,88%]
DL 8 [2,27%]	IU-UPeC 2 [3,70%]	CCa-PNC 1 [0,33%]

→ Al davant, però, hi ha el PP i els seus 123 diputats. I per si no n'hi havia prou, els conservadors sí que han pogut reeditar la majoria absoluta al Senat. És a dir, que posseeix minoria de blocatge a la Cambra baixa i una majoria sòlida a la Cambra alta, sense el vist-i-plau de la qual es poden aprovar segons quines lleis, però no una reforma constitucional de volada.

De retocs puntuals, se'n podrien dur a terme, però aquest no és l'objectiu de Podem i encara menys de les formacions catalanes, que estan en fase de *desconnexió*. Comptat i debatut, les possibilitats d'una reforma en profunditat de la Carta Magna durant la legislatura en curs són minses, si no inexistents.

De moment, Rajoy buscarà el suport dels socialistes. La pressió sobre el PSOE serà gran no sols des de PP i Ciutadans, sinó sobretot, des de l'esfera europea i des del món econòmic. En plena fase de recuperació, les incerteses que planen sobre la política espanyola amenacen el creixement. Felipe González, ex-president socialista, ja es va mostrar partidari d'una gran coalició "en cas que el país ho necessite". Després del 20D no ha dit la

seua, però aquesta és una cursa de fons -de relleus, fins i tot- en què el PSOE es pot veure temptat de decidir entre la "responsabilitat" i l'atreviment. Curiosament, la primera eixida podria significar la seua ruptura o un procés de *pasokització*, mentre la segona, extremadament arriscada, implicaria fer moltes cessions que ara com ara no estan disposats a fer. Tot plegat, un embull important.

Si al cap de dos mesos Rajoy no se n'ha sortit, Sánchez podria explorar un acord d'investidura amb el suport de Podem, d'Esquerra Unida i d'alguna formació nacionalista. N'hi hauria prou que també hi votara a favor el PNB i que els dos partits catalans s'abstingueren.

Però abstenir-se a canvi de què? I sobretot, amb quines garanties? Sánchez amb prou feines representa 90 diputats, el 25% dels que hi ha al Congrés. A diversos Estats europeus, els partits de Govern se sustenten sobre coalicions multipartides en què el partit del president no té gaire més suport del que ara disposa Sánchez. La manca d'una cultura democràtica d'aquest tipus és el principal handicap d'aquesta opció.

Si s'avé a intentar-ho -tal com va assegurar dimecres de la setmana passada, després de la seua reunió amb Rajoy, en què li va confirmar que el PSOE de cap manera no acceptarà la continuïtat del PP a La Moncloa-, caldrà veure quina serà la reacció de Podem i els grups amb què ha acudit coalitzat als comicis estatals. Podem s'ha negat a integrar-se en els Governos presidits per socialistes als quals ha donat suport -al País Valencià, les illes Balears, l'Aragó, Extremadura i Castella-la Manxa- per descavalcar el PP de les institucions, però en aquest cas, la jugada seria de molta més volada. Això sí, el preu a pagar podria ser molt més elevat: fer pinya amb la *casta* que criticava no fa gaire.

La figura d'un president independent, aliè als partits o que com a mínim li faça el pes a Podem, és una altra opció que no es descarta. L'ha esbossada Íñigo Errejón, el número 2 de la formació morada, i és la fórmula que es va adoptar a Itàlia, amb Mario Monti, per eixir d'un atzucac semblant. En aquest sentit, el nom d'Àngel Gabilondo, que Sánchez va presentar a la comunitat de Madrid, podria reunir un consens important.

TRES MESOS. El cas espanyol pot seguir les mateixes passes del català, on ja fa tres mesos que van celebrar-se les eleccions i encara no hi ha president. Dalt, els diputats de la CUP al Parlament, en la seua compareixença de la setmana passada, i a sota, Artur Mas al Palau.

reforma constitucional que culminaria la legislatura següent. La que ara s'inicia seria molt breu i estaria capitanejada per una persona del PP –un perfil tècnic, sense aspiracions futures, com el del ministre d'Afers Estrangers, José Manuel García-Margallo– que de cap manera no podria ser Soraya Sáenz de Santamaría. Els rivals es negarien a promocionar una persona de la seua talla política, amb la qual més tard haurien d'enfrontar-se a les urnes.

Tot plegat es dilucidarà al llarg de les properes setmanes. El 13 de gener es procedirà a la constitució del Congrés i l'elecció de la Mesa, que indicarà per on aniran els trets. Però en realitat, la possible sessió d'investidura de Rajoy –o del candidat alternatiu que proposa el PP– no es produirà fins un parell de mesos després. Els terminis són generosos i el rei provarà de collar al màxim els socialistes per trobar una solució.

Mentrestant, el procés constituent d'un Estat català continua al seu ritme: lentament. Tres mesos després dels comicis del 27 de setembre, encara no s'ha pogut investir un president. La sensació és que s'ha perdut un temps meravellós, però sobretot, que ara es podria aprofitar l'embolic espanyol per tal de fer via. La hipòtesi d'unes noves eleccions –que a l'Estat va prendre força així que es coneixien les dades oficials de l'escrutini– no resulta gaire desconeguda a Catalunya. Fa mesos que se'n parla.

La darrera proposta de Junts pel Sí a la CUP, feta pública dimarts de la setmana passada, no representava una millora notable de les ofertes anteriors. La clau de volta –la investidura de Mas com a president– continuava sent la mateixa que els *cupaires* han volgut modificar des del primer dia.

En el camí cap a la independència –traçat al full de ruta de transició nacional–, Catalunya també ha fet una aturada. El seu problema no ha estat la majoria parlamentària, sinó la persona que havia de liderar el procés. El laberint de Madrid és més envitricollat encara. ●

De qualsevol manera, Sánchez, Gabilondo o qui fóra, hauria de ser capaç de seduir ERC i Democràcia i Llibertat. No és una tasca senzilla, perquè el PSOE no s'ha distingit darrerament pels seus gestos cap a les demandes emanades del Parlament de Catalunya. El PSC ha patit

una involució en qüestions nacionals que ara podria pagar molt car el PSOE, que és qui precisament l'ha inspirada.

Una altra eixida al laberint és l'acord a quatre –PP, PSOE, Podem i Ciutadans– per fer tirar endavant una sèrie de reformes bàsiques i plantejar una